

me, som fra første færd har været hovedsagen i, hvad der har adskilt og stadig adskiller fremskridtsbevægelsen fra dem, der nu vil have Glistrup smidt ud, er det helt klart, at de pågældende ikke på netop det område – indkomstskattevæsenet – kan finde nogen holdbar begrundelse for at udelukke Glistrup. Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget kan fuldt ud henholde sig til den begrundelse, som partiet gav til støtte for, at SF'eren Jens Maigaard skulle forblive i folketinget. Dette spørgsmål behandledes i betænkning af 17. december 1973. Her udtaler fremskridtspartiet (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, tillæg B, spalte 12), »at meget store dele af befolkningen – formentlig langt størstedelen – overtræder indkomstskattelovgivningen. Det er herefter klart, at ingen overtrædelser af denne lovgivning kan henføres under grundlovens § 30, stk. 1's ord om, at vedkommende »i almindeligt omdømme« er uværdig til at være medlem af folketinget«.

Indkomstskatten er så centralt et politisk uenighedspunkt i nutidens Danmark, at der ikke er blot nogenlunde bred enighed i den danske befolkning om, hvordan overtrædere af de malabariske indkomstskattelove skal vurderes – som helte eller som slyngler.

Dommen i Glistrup-sagen vedrører i øvrigt i det hele forhold fra tiden 1967-1973, altså fra en periode forud for, at Glistrup første gang indvalgte i folketinget den 4. december 1973, hvorefter han 4 gange er blevet genvalgt. Ved samtlige 5 valg har vælgerne haft kendskab til anklagerne mod Glistrup, der aldrig over for nogen som helst har lagt skjul på, hvad han foretog sig.

I de dage, der er gået siden 22. juni 1983, har der fra alle dele af landet og fra alle befolkningskredse været en enorm opbakning af og sympatitilkendegivelser i tonsvis til Glistrup. Det er derfor så vanvittig grotesk at påstå, at Glistrup efter dommen skulle være uværdig i »almindeligt omdømme«, at der alene heri ligger en afsløring af, at de, der vil stemme Glistrup ud af folketinget, handler lodret i modstrid med grundloven og alene drager på et for dem selv belejligt hævntogt mod en politisk modstander, hvis indflydelse de med dette urene middel vil søge begrænset. Ikke mange – om overhovedet nogen – af de 178 andre folketingsmedlemmer ville ved at rejse rundt i Danmark med Glistrup

på nuværende tidspunkt opleve at blive støttet i højere grad af det almindelige omdømme end Glistrup. Det er derfor ren amnestuesnak, når nogle bag Christiansborgs tykke mure indlader sig på at påstå, at Glistrup efter den af hele befolkningen velkendte højesteretsdom i almindeligt omdømme skulle have mistet sin værdighed til at sidde i folketinget.

Grundlovens regler i § 33, jfr. § 30, bygger på den til enhver tid rådende samfundsopfattelse. De senere års rivende samfundsudvikling må resultere i, at reglerne nu anvendes med yderste varsomhed. Som det blev udtrykt den 25. november 1982 af ordførerne for 3 af de største partier – socialdemokratiet, det konservative folkeparti og centrumdemokraterne – er det vælgerne, der på de kommende valgdage må tage stilling til de pågældendes handlinger, og ingen andre. (Spalte 2288, 2296 og 2292).

Dertil kommer så, at sagen ikke er endeligt afsluttet endnu. Den verserer for fjerde instans – menneskerettighedsdomstolen. Denne domstol er som følge af Danmarks ratifikation af menneskerettighedskonventionen en lige så værdig bestanddel af det danske retssystem som byret, landsret og højesteret.

Det, som sker, er, at de partier, der ikke i saglig politisk debat har kunnet hamle op med Glistrup, ser deres snit til at smide ham ud af folketinget. Det er en renlivet hævn/hadaktion fra dem, som på trods af grundlov og vælgertilkendegivelser i deres blodtørst ikke kan få det til at gå hurtigt nok med at smide den mand ud, som i tide påviste det uføre, deres skatteplyndrer-, frådseri-, gæld-sætnings- og arbejdsløshedspolitik kaster Danmark ud i.

23. Et *andet mindretal* (Wilhelm (VS)) udtaler som sin opfattelse:

Generelle bemærkninger:

Spørgsmål om udelukkelse af et medlem af folketinget er fra et demokratisk synspunkt så vigtigt, at der må stilles krav til udelukkelseskriterierne, som sikrer mod vilkårlighed, partipolitisk misbrug, chikane, politisk forfølgelse eller anden form for forskelsbehandling.

I forhold hertil er hensynet til et upræcist begreb som »folketingets værdighed« af helt underordnet betydning. Den »almindelige